

L'HORITZÓ

ANY 1: NUM. 7

Barcelona, 14 de setembre del 1935

PREU: 20 CTS.

INICIAL

EL PRIMER PAS

En recents declaracions i discursos de destacats membres del Govern, s'ha expressat el propòsit d'anar amb la major rapidesa possible al restabliment de la normalitat política, a la convocatòria d'unes eleccions municipals que iniciessin el retorn al règim democràtic, fonament de la República, i servissin de guiatge per a deixar veure l'orientació de la voluntat popular. Més lògic fóra, tractant-se del problema cabdal de la vida política d'avui, celebrar eleccions generals, les quals, amb la nova Cambra, donarien l'instrument per a articular sense tardança la solució decidida per la majoria del país; eleccions —tal com fèiem remarcar fa una setmana en aquestes mateixes columnes— presidides per un Govern mancat de partidisme i que oferís a les esquerres les mateixes garanties d'equanimitat que tingueren les dretes en les darreres eleccions. Però sols pot arribar-se a la sortida pel sufragi pel camí més llarg, al que acudirán també les esquerres, sempre que prèviament s'assegurin aquelles condicions d'igualtat indispensables entre els adversaris, com són l'obertura dels Centres clausurats i la llibertat de propaganda, sense les quals la pretesa consulta a la voluntat popular fóra una mistificació del règim democràtic.

Però si hom vol anar sincerament a restablir la normalitat política, hi ha un primer pas al qual donem primordial importància, la liquidació del ròssec de sofriments que han deixat en tantes llars els fets que es produïren aviat farà un any. Un any és un període prou llarg; i fa temps que s'hauria d'haver liquidat per complet la repressió. Ja que no s'ha fet així, fóra una bona mesura liquidar-la per un acte de govern. Podem assegurar que un pas en aquest sentit contribuiria fortament a crear un ambient de normalitat, i fóra el millor sedant espiritual. S'ha dit a Catalunya, i és veritat, que era un poble que es movia i es deixava portar sobretot pel sentiment;

Llegiu "L'Horitzó"

Acte intel·ligent fóra aquell que resolgués d'una manera comprensiva i humana aquest dolorós problema pendent.

Es de doldre que en els mitjans governamentals sembla no haver-hi un criteri fix sobre aquesta qüestió. Mentre el President del Consell parla en un discurs que creu que arribarà molt prompte l'hora de la generosa liquidació, el propi President pocs dies després, en unes declaracions periodístiques, la condiona a un canvi previ de política. Encara que la major oficialitat del text faria donar més valor a la primera afirmació, contradiccions com aquestes en qüestions que afecten a una corda tan sensible produeixen desorientació i angúnia.

Compreu "L'Horitzó"

Si veritablement els partits de la coalició dretista desitgen trobar una sortida democràtica a la situació actual, han de liquidar prèviament la repressió,

El mateix President del Consell haurà pogut comprovar fa pocs dies que Catalunya, contràriament al que pensen els que la titllen d'interessada i fènicia, es mou més per estímuls espirituals que per avantatges materials.

Propaguen "L'Horitzó"

Perfil de les properes lluites

per J. de Camps i Arboix

El fenomen concomitant que s'observen en tots els àmbits polítics nacionals, són proves demostratives que un sincronisme immanent agita tot el món civilitzat amb unes mateixes causes. L'actual crisi econòmica, crisi permanent i de fons, és el símptoma d'una propera fallida del vigent règim econòmic-social. Contra aquesta previsible fallida, les estructures capitalistes cerquen l'aferissada defensa dels darrers baluards, en mig del desori del que se sap impotent per a evitar i superar els mals presents, tals com la superproducció, el subconsum, l'atur, la misèria creixent, la desaparició dels beneficis, els imperialismes.

Vivim, doncs, un moment crucial de la història, semblant a aquells períodes de transició i trasbals d'un sistema a altre, pels que sovint ha passat la humanitat; el d'ara, però, incomparablement més profund, més vast i més substantiu que els anteriors, puix que no en va vivim en el segle de l'energia i de la velocitat. En aquest trontoll espaventós, els sistemes polítics cruixen entre

(Passa a la pàgina 2.)

Comprensió i adaptació

per J. Serra Hunter

Hom podria dir que hi ha pocs ideals que actuen d'una manera decisiva respecte de la posició que cada ciutadà adopta en front dels problemes polítics, socials i religiosos. Forces ideals, hem dit, perquè llur existència tot i circumscriuint-se al món interior, té derivacions immediates que les assimilen a la impulsio pròpia de les energies físiques o somàtiques. Segurament que moltes de les accions que l'home realitza reconeixen com a causa última una commoció d'ordre mental que llença a cada individu pel camí d'una confessió o d'un partit polític determinat.

Aquestes forces, per fortuna està a l'abast de l'home dirigir-les i controlar-les. Si així no fos les opinions i les teories sobre les coses i problemes de la vida ordinària tindrien quelcom de la fatalitat que obsessiona les multituds incultes i de l'arbitrarietat que cega sovint els que comanden. Aquella commoció interior a la qual abans alludíem és la conseqüència d'una llarga preparació que l'ambient moral i els mitjans educatius exerceixen sobre la personalitat de l'home.

Tots voldríem per un esperit de proselitisme que acostuma seguir de prop la veritat viscuda, actuar sobre els nostres germans per tal d'acoblir llurs intel·ligències a la nostra ideologia. Qui no sent aquest esperit de proselitisme no podem dir que tingui una convicció sincera de la veritat. El desig vehement de difusió és símptoma inequívoc d'una actitud moral noble i és també l'obligat corollari del mestratge natural del pensament.

En les relacions d'home a home, cal exigir sempre un mínim de comprensió. Si alguna vegada en les nostres converses habituals, en qualsevol dels diferents cercles socials en què es mou cada un de nosaltres, hem sospitat l'existència d'una cosa que irreductiblement ens separa, és amb tota seguretat la falta de comprensió. Veiem com es produeixen els arguments favorables a una tesi i sembla ja com si la conversa avancés devers un punt de coincidència, però de sobte sorgeix el no, expressió d'una reacció apassionada amb la força irresistible de la raó. I és que comprensió no vol dir pas precisament intel·ligència, talent, claredat mental. No es tracta de coneixement, ni de capacitat. La comprensió és menys i més que això. En cert sentit hi ha condicions necessàries per a començar la disputa, que hom pot posseir naturalment o haver adquirit per estudi i per tracte social. Però la condició suprema per al diàleg serà sempre aquella disposició d'esperit segons la qual cada individu es situa davant de l'altre individu com

(Passa a la pàgina 2.)

De la democràcia

per Alexandre Deulofeu

La nostra primera preocupació en prendre la ploma, és el llapis del censor. En els articles precedents prou hem procurat encetar temes que en el nostre concepte eren completament inofensius. Avui anem a procurar-ho amb més bona voluntat encara. Anem a prendre un tema que per si mateix no creiem que sigui sospitos, aquest tema és "De la Democràcia" i ens proposem desenrotllar-lo sense entrar en detalls que poguessin fer suposar que portem segones intencions. Anem a veure si el llapis del censor ens serà propici.

Arreu es sent parlar avui de Democràcia, i més que de Democràcia es parla de la crisi dels règims democràtics. Això podria fer creure com si la democràcia fos el règim normal del món i no ja solament normal, sinó que ja hagués depassat l'etapa de plenitud i es trobés ja en plena decadència.

Avui parlem de democràcia com qui parla d'un article familiar. Hom diu: "Hem de defensar el règim democràtic, la nostra República democràtica, el règim democràtic de França o d'Anglaterra..."

Existeix veritablement com a règim normal la Democràcia? Nosaltres afirmem que no i afegim encara que ja seria hora que acabéssim amb aquest equivoc. La Democràcia no és ni el nostre règim normal ni tampoc el de França o d'Anglaterra. En el millor dels casos solament és un petit aveng, un petit brot insignificant que ha aconseguit més o menys ufana en certs pobles d'Europa, però no podem parlar d'un règim normal que ja ha arribat a la maduresa. És necessari, per a fer aquestes afirmacions, que centrem en primer lloc el concepte de Democràcia, puix que avui s'anomena Democràcia a qualsevol cosa. Una veritable Democràcia sols pot existir quan els ciutadans tenen un clar concepte dels seus deures ciutadans i quan a més d'això en fan ús, és a dir, que governen, i això no passa en cap dels pobles citats. Anem a posar exemples. Espanya és una Democràcia? Evidentment que no, ni amb la Monarquia ni amb la República. En efecte, durant la Monarquia, tothom està d'acord en què la llibertat del sufragi era un mite, la majoria dels espanyols veien burlats llurs ideals, si és que en tenien, per les més vergonyoses tupinades, i en el nostre país veiem, a part d'això, constantment règims d'excepció que per si sols neguen en absolut les possibilitats d'una Democràcia. Però no volem insistir en el cas d'Espanya, volem anar més lluny, volem enfrontar-nos amb els règims polítics de França i especialment d'Anglaterra, ja que és considerat aquest últim poble com exemple d'una Democràcia.

(Passa a la pàgina 2.)

NOTES

Llegiu "L'Horitzó"

La interinitat del règim transitori en el qual viu Catalunya des del sis d'octubre, té dues etapes. Més interina la primera: sis d'octubre a dos de gener. Més transitoria la segona: dos de gener a «sine die». D'interí a transitori hi deu anar la mateixa diferència que en termes burocràtics s'aplica i s'entén entre funcionari temporer i funcionari adaptat. Aquest no és ben bé de «plantilla», però pot submergir el seu esperit en un bany tranquil i plàcid, i esperar els aconteixements i els canvis de política amb el seu millor somriure als llavis.

Suara, ha aparegut el Decret de traspàs dels serveis d'Obres Públiques a la Generalitat, que ens ha vingut com a present de reis, i com a tal, mereixerà, temps a venir, la glòria de polèmica aferrissada, per a esclarir qui sigui aquell

Propaguen "L'Horitzó"

Sembla que inicia la fi del transitori. Nosaltres ens alegrem sincerament, encara que no entenguem a la perfecció les disquisicions que en el preàmbul del Decret de referència. Ja serà interpretat al seu dia.

= Obres Públiques. Recordem, però, una interpretació rural de les mateixes inicials, esculpides a un piló de carretera que en feia: =Oju pagés.

TORNADA

A les envistes de la Tardor, cosa contradictòria i contrària a totes les previsions de la naturalesa, nosaltres hem sentit reflorir la nostra primavera. De sobte i sense saber com, ens hem sentit alleugerits d'una bona dotzena d'anys. I, no som nosaltres sols, pel que ens han conat coneguts nostres, de trobar-nos en aquesta situació de salut o de joventut regressiva. A les envistes de la Tardor, com qui res, les cames se'ns han alleugerit, i podríem emprendre una carrera, amb aquell delit dels nostres vint anys, quan de la pràctica del córrer en fèiem una pràctica diària, sempre amb el mateix pretext i amb el mateix persuasiu al·licient.

L'ESTIUIG S'ACABA

Malencònicament les famílies comencen a empaquetar els estris que van endur-se'n a fora. Tot, lligat de la manera que serà possible, tot, tornarà a casa. La senyora, no sap si tornar també les cotilles, que se li han fet amples, i les espadenyes del marit, que ben mirat, li podrien tornar a fer servei l'any vinent. Ara, que qui sap l'any que ve on aniran. La noia sembla, a desgrat de la morenora que li feien notablement més vistosos els ulls blaus i les cames més turgents, no ha acabat de lligar. Per altra banda, els joves de la villa, no eren partit prou adient. Potser no hi hauran perdut gran cosa. Això es veurà ara a Barcelona, si aquell del bigotet es deixa veure... La senyora, per certes indirectes, pensa que l'any que vé haurien d'anar a un poble que fos més a la vora de ciutat, que ell hi pogués anar les nits. Això, si no surt regidor, que ho té coll avall, i podria fer canviar tot el programa i, naturalment, no faltaria sinó, la senyora tornaria al poble d'aquest any, per a refregar-se pels nassos d'aquells que mai no sospitarien el futur brillant que li espera. Només de pensar la gelosia de la X. que no pot empassar-se que el seu marit després de fer tots els papiers de l'auca, ha anat sempre a l'aigua!

LLEGIU:

A la pàgina 3
Llibres de fora, per R. X.
Lletra oberta a un amic,
per Claverol.

A la pàgina 4
La consciència obrera i el sufragi, per R. Xuriguera.
Reformes en l'ensenyament
per Leonard Vendrell.